

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números anteriors 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UNA OPERACIÓ DOLOROSA.

Perque no parlin francés
la llengua 'ls han arrancat;
pero mentres tinguin cor
per Fransa suspiraran!

LO ÚNICH QU' ESTÁ SEQUESTRAT.

BERTAS las Corts, ha començat la tanda de discursos inútils. Fa una pila de temps que 'l país no menja més que llengua: llengua á la brasa quan l'ira domina als conjurats; llengua ofegada quan, com ara succeheix, únicament se fan discursos per perdre temps y entretenir la gana.

L'història del últim debat es de aquellas que fan partir de riure.

Lo ministre de Hisenda anava á presentar los pressupostos del Estat, ó siga la llista dels medis de que s'ha de valdre 'l govern pera treure 'ls quartos dels contribuents y de la manera com té pensat gastarlos.

En tot aixó s'alsà un diputat conservador y diu:

—Escolti, Sr. Ministre de Hisenda: si en lloc de discribir aquests pressupostos nous y flamants que acaba de combinar, en qual discussió haurém de invertirhi una pila de sessions, autorissem desde luego 'ls pressupostos que al tancarse les Corts la última vegada van quedar sobre la taula, qno li sembla que fariam una gran cosa? Ho acceptaria 'l govern si aixis ho proposessim?

Lo ministre de Hisenda, que ab aixó de las economias, per forsa ha de tenir un cap com uns tres quartans, va mossegar l'am com un llús, diuent que si, á la pregunta que li feyan.

Y tot seguit va sentirse un coro de conjurats:

—Ha dit que si... Senyors, ha dit que si... Aquest si del ministre de Hisenda li costarà la cartera!... No n'hi ha prou ab lo ministre; es precis que cayga tot lo ministeri!... Oh!.. Aquest si es ilegal.. Lo ministre no sab lo que 's pesca... lo ministeri ignora per quins mars navega... Abaix lo ministeri!...

Quan vels'hi aquí que 'l ministre, desitjós de posar una desfila á la ferida, se dirigeix d'esquillentas als taquígrafos que havian près notes del seu discurs y al si categorích que havia donat hi afegeix una condició:

«Jo acceptare lo que 'ls conservadors proposan, si senyors, sempre que lo que proposin siga constitucional.»

Los conjurats, que com si juguessen á cuch, van sempre de puntetas darrera del ministre, logran apoderar-se de las quartillas dels taquígrafos, y exclaman:

—Ja tenim lo cos del delicte! Lo ministre en la sessió diu una cosa y en lo *Diari de Sessions* fa publicar-ne un'altra: aixó es una iniquitat... Aixó es un escàndol!... Abaix lo ministre! Abir havia de caure per haver dit que si; avuy ha de anàrse'n á terra per dir que no...

Y s'arma una saragata de cent mil diables.

—Ara ha arribat la nostra!—crida 'l pollastre de Antequera, alsantse sobre las unglas: volém una satisfacció completa... completa qno senten? ¡completa! ¡Ay del govern si 's nega á donarla!...

—Per què? ¿qué faré en aquest cas?—pregunta algú qu' està á tres quarts de quinze.

—¿Qué faré? Una cosa molt senzilla: j'ns retirarem del Congrés!

—Molt bén pensat!—crida en Martos. ¡Y si volen discursos d' oposició, que se 'ls fassan ells mateixos!.. Nada, nada, que 's busquin pobre!

—Senyors—observa D. Antón—no 'ns precipitem. Després de tot, vostés no tenen res per perdre (*apart*): Ni la vergonya. Pero un parlit serio com lo partit conservador que jo presideixo, no pot suscriure certas resolucions extremes. A més de que aixó de las retirades son com las huelgas: sempre 'ls que dejunan son los primers que flauejan y capitulan. Recórdinse de lo que va succehir llavoras del cop de sombrero... Per lo tant, si 'ns hem de retirar, retirémnos; pero no més que per tres dies.

—Per tres dies no val la pena de tancar la botiga—interromp en Paco de las dents—y ademés que no falta qui hi faria broma, suposant que se 'ns ha mort algú de la familia...

—Bueno... hi convinch. Per lo tant aixó de retirarnos deixemho corre... Aném al Congrés armats de totes armes, fermament resolts á combatre al govern; pero á combatré'l á mort... Y un'altra vegada ja li ensenyaran á esmenar las quartillas dels taquígrafos. Veritat es que jo ho he fet varias vegadas; pero, senyors, jo soch jo y 'l govern es lo govern... ¡Guerra á mort! ¡veritat?

Coro general:—¡Sí... Sí!.. ¡guerra!.. ¡Guerra sense quartel!..

Baix aquestas impresions bélicas passa 'l diumenje y arriba 'l dilluas. Gran espectativa. A molts fusionistas se 'ls indigesta l' esmorzar.

Comensa la sessió: los conservadors rompen lo foch, y quan tothom se figurava que havia d'haverhi morts y ferits á cabassos, resulta que 'ls enemichs del govern usan per atacar escopetas de fira carregadas ab balas de xocolata.

Es alló que deyan avants: llengua ofegada.

Los conservadors han vist que l'escàndol de res havia de servirlos: que mentres ells perdren lo temps, lo govern continua menjant ab tranquilitat, fort ab aquella màxima de que «qui dia passa, any empeny». Los conservadors no poden aspirar al poder mentres no estiga legalizada la situació econòmica, y la situació econòmica no 's legalisarà mentres no s'aprobin los pressupostos.

Ben clar ho han dit:—Los fusionistas tenen la regia prerrogativa seqüestrada. Perque poguem seure'n's a menjar, es precis que la taula estiga parada y servida, y 'l únic medi de que ho estiga consisteix en l'aprovació dels pressupostos.

Y avuy tenen més pressa que 'l govern mateix en que 'ls pressupostos quedin aprovats: contradicció flagrant á lo que deyan, rectificació de criteri més essencial que la simple correcció de una quartilla taquigrafica.

Aprengui en Sagasta.

Suposan que ell té seqüestrada la regia prerrogativa, ab lo qual en certa manera 'l tractan de seqüestrador. Los conservadors ho esperan tot de las elevadas regions. Lo poder los ha de caure del cel.

Y no obstant, ben mirada la cosa, aquí de seqüestrat no hi ha res més que la voluntat del poble.

¿Desde quan aquest nombra als seus diputats? ¿Desde quan se li permet iniciar los rumbos de la política? Los pochs espanyols que segons la llei tenen vot, no s'acosten á las urnas... Si s'hi acostessin tampoch ne treurian res, y per aixó no hi van. Y en tant la inmensa majoria dels habitants d'Espanya estan excluïts de pendre part en las eleccions.

De manera que no es la regia prerrogativa, que després de tot disposta dels ministeris al seu antoig, no es la regia prerrogativa lo qu' està seqüestrat; lo que ho està es la voluntat del país.

Y aquesta no recobrà sos legítims drets fins que s'estableixi 'l sufragi universal, contant ab que 'l sufragi universal se practiqui ab la deguda pureza.

No ho perdi de vista en Sagasta: per treure á la política del carreró sense sortida en que avuy está extra-vaída, ¡sufragi universal! La cédula electoral repartida al poble espanyol, sense rezels y ab tota l'amplitud del dret democràtic, es l'únic paper eficàs per exterminar als mosquits de la conjura y per matar á totas las moscas conservadoras.

P. K.

o ministre de la Guerra ha acordat llicenciar las quintas de l'any 87 y 88, de manera que 'ls batallons quedarán reduïts á 200 homes.

Per aquí han de venir las economías.

No obstant en aquests batallons de 200 homes, encare trobo que n'hi há 199 de massa.

Ab un que s'encarregués de la bandera n'hi hauria prou.

L'arcalde de Madrit, Sr. Mellado, ha llegit una memòria sobre las mil y una traficas realitzadas per aquells regidors d'ofici.

Es un document terrible, basat en datos certos y positius, ja que al Sr. Mellado li ha sigut dable escudriñar lo qu' estava més ocult per revelarlo ab patriòtica franquesa.

Y ara pregunto jo:

¿Per què no ha de ser possible fer á Barcelona, lo que à Madrit acaba de realitzar ab aplauso de tots los amants de la moralitat?

Jo no sé lo que aquí puga haverhi. Pero l'afany dels regidors d'ofici per continuar ocupant un puesto, que desempenyat com Déu y la llei manan sols porta maldecaps y perjudicis personals, es un fet que autorisa y justifica totes las escamas.

¿No ha de haverhi ningú que posi 'l cascabel al gat?

¡Y qu' es valent lo Sr. Sol, quan va á Madrit á fer propaganda revolucionaria!

¡Y qué manso quan se troba á Barcelona, exercint de regidor!

A Madrit, Sol d'istiu que tot ho crema.

A Barcelona, Sol d'hivern, ab aquella escalfor suau que rebifa als guetos, als malalts y als esquálits sobre tot.

A Madrit exclama:—«Traballém pera conseguir la victoria, si volém la part que 'ns correspon en lo botí.» Y á Barcelona, las ocupacions de cala Ciutat, no 'deixan enraonar.

L'emperador Guillém continua viatjant.

Ara últimament ha anat á Atenas, y desde Atenas s'ha dirigit á Constantinopla.

Y á tot arreu ha fet lo mateix: traballar en pró de la triple aliansa.

Y per tot arreu li han fet la mateixa resposta:
«Gulierras, no m'embolicó
no vull que 'm fassan mal bien.»

Diu *La Justicia* de Madrit:

«S'assegura que 'l Sr. Vallés y Ribot, jefe dels pacifistes catalans, està decidit á retirar-se de la vida pública.»

Un més que 's cansa d'esperar sentat.
Y s'ajenolla.

Fa pochs dias—y ho sé de bona tinta—va celebrarse una reunió en las ex-oficinas de la Exposició Universal. Y no 's creguin que se celebren per arbitrar la manera més ràpida de donar al públich los comptes del universal certamen... no senyors, res de aixó.

L'objecte de la reunió era un'altra. Consistia en estudiar la manera de que 'l govern baix cap concepte privi á Barcelona de la ganga de tenir per arcalde á don Francisco.

Una verdadera conspiració contra la llei Mellado.

Y qui eran los reunits?—me preguntarán vostés.
¿Eran industrials? ¿Eran productors? ¿Eran propietaris? ¿Eran contribuïents de Barcelona?

No senyors: eran los eterns vividors del municipi: los que han vingut cobrant quantiosos sous desempenyant càrrecs completament inútils: en una paraula, las sangoneras de la ciutat.

Las sangoneras que avants de deixar la presa, intentarán un últim y suprem esfors.

¡Quin asco!

Cullit al vol.

A un regidor que no gasta molta salut, li pregunta:

—Ola, noy, ¿com aném?

Y ell responia:

—Mira, aquí *trampejant*.

Fa ja tan temps que 'ls mestres d'estudi no cobran un céntim, que un número d'ells han demanat autorisació al ministre de Foment per tancar las escolas y sortir al carrer á demanar caritat.

Tal vegada 'l ministre de Foment, recordant las subvencions que concedeix á las carreras de caballs, determinarà emplear als pobres mestres en una ocupació molt propia per la gent de pocas carns.

Y al respondre á la seva demanda de sortir á demanar caritat, los dirà:

—No senyors: si voléu guanyarvos la vida, féu vos jockeys.

En vista del èxit inmens alcansat per en *Guerrita* en l'última corrida en que va pendre part, l'empresa de la Plaça de Toros n'ha organiat un'altra per demà diumenje, que serà la darrera de la temporada.

Lo simpatich *Guerrita* matrà ell tot sol sis toros andalusos de la ganadería de D. Angel González Nandín, antic ajudant del general Prim, que 'l dia 27 de desembre de 1870, sortí ferit en una mà acompañant al general en lo carrer del Turch.

La corrida promet ser de primera, y la Plaça es fàcil que s'ompli de gom á gom.

Estadística fúnebre.

Las guerras de aquests últims quaranta anys han costat la vida á 2 milions 500 mil persones.

La guerra entre França y Alemanya tragué del món 245,000 existencias.

La guerra entre Russia y Turquia produí 250,000 morts.

Las dos guerras més funestas en lo que vá de siècle han sigut la dels Estats Units de Amèrica y la de Crimea.

La primera causà prop de 300,000 víctimas, y la de Crimea, prenen en compte las epidemias que à conseqüència de la mateixa s'produïren, la espantosa suma de 750,000.

Tal es lo fruyt de las ambicions dels homes.

Dos milions y mitj de existencias segades en la flor de la juventut, en la forsa de la vida.

¿Quin dia serà que 'ls pobles faràn lo que fariam qualsevol de nosaltres, si vénem dos pinxos al mitj del carrer, ganivet en mà y à punt d'embestirse?

Sempre que 'ls pobles vulgan, la guerra será impossible.

A Roma palpita fà temps un cisma religiós qu'estàllarà inevitablement ab la mort de Lleó XIII.

A un costat los intransigents, rabiosos més que may contra la llibertat y el progrés; al altre costat los tolerants, que voldrían expulsar als jesuitas del seno de la Iglesia, anular lo Syllabus y congregar un concili per definir l'armonia entre la ciència moderna y la religió.

Es l' eterna qüestió dels integros y dels mestissos pujada á més elevada estera.

Molt significatiu es que fins en lo Vaticà hi haja qui s' adoni del poder incontrastable de la ciència.

La ciència va recta y no retrocedeix. Y si la religió no fa un quiebro, ja me la veig per terra.

CARTAS DE FORA. — A Rupià s' ha posat de manifest lo repartiment dels consums y 'ls vehins han vist ab sorpresa que l' Econòmico figurava en l' undècima classe, ó com si dijesssem en la classe de aquells pobrets que ab prou seyна poden menjar ceva crua. — Las *hermanas d'* ensenyansa encare es pitjor, ja que no figuran en lo repartiment, ó pretext de que viuen de limosna sent així que fan pagar 6 rals al mes á las noyes que van á classe y 20 rals á las que aprenen de planxar, tenen criada y van tots los dies á la carniceria. No en va l' arcalde de Rupià es escolà, los regidors obrers de la parroquia y 'ls périts classificadors, molts d' ells ex-carlins de 'n Barrancot, pabordes de una pila de sants y fins n' hi h' un qui expen la butlla de la Santa Crusada.

A conseqüència de haver anat á veure un ball flamenc uns joves de Vilanova de Meyá, lo rector de aquell poble va disparar un sermó tan naturalista, que hasta 'ls sants dels altars se ruborisavan. En tot lo poble no s' parlava més que de aquest sermó, en memoria del qual, sens dupte, aparesqué un demà la porta de la rectoria decorada ab una gran enramada. — Després de tot no tenia l' rector per qué enfadarse. Aquella olorosa enramada era un extracto taquigràfica del seu sermó.

Lo rector de Alió, va negarse, per espay de un mes, á batejar á un fill de D. Ramon Batallé, ó pretext de que la persona designada per apadrinarlo no havia cumplert ab la parroquia. Una particularitat de l' rector de Alió: en alguna entrevista que hagué de celebrar ab ell lo pare de la criatura, aquest observà que sobre de la taula del despaig, en lloc de un Sant Cristo hi tenia un revòlver de sis tiros. Aquest revòlver deu ser un salpasser de nova invenció.

A Cardona s' estan fent grans preparatius per realitzar una manifestació carlina, en forma de romeria á la Verge del Miracle. Aquesta tindrà efecte demà diumenge, y en ella hi figurarà l' arcalde. L' excusa per la xerinola mítico-carlina es la coronació de aquella Verge. Al efecte va obrir una suscripció per la compra de la corona, lo qual ha fet dir á molts vehins de Cardona: «Més hauria valgut destinar aquells fons a socorre als desgraciats de Puigcerdà, que de segur la Verge ho agrairia l' doble.» La rahó 'ls sobra als que tal diuen. Pero si 'ls pobres de Puigcerdà haguessen de refiarse de les bonas entranyas de la gent de iglesia, que 'n durian pochs de capellans al enterró!

CONSULTA.

— Es vritat que 'ls canovistes juntats ab los dissidents, cansats del seu llarch dejuni, sense paga ni aliments, á fi de minà 'l terreno als que avuy estan manant, malgastan las sevàs forces cridant y escandalitzant, per veure si d' aquest modo enfonzan á la fusió y ells pujan al candelero?

— Si senyó.

— Es vritat que don Cristino, lo demòcrata pansi, es un dels que més traballan per fomentar aquest brigit, intrigant tot lo sant dia, engrescant als seus companys, combinant plans de campanya y posant per tot parany, ab la proa dirigida al armari del turró. qu' es la seva única menja?

— Si senyó.

— Es cert que 'l tremendo mònstruo, l' inolvidable xiulat, si b' no ha pahit encara las ovacions que ha alcansat, dirigeix sense entusiasm la tropa dels dissidents, perque comprén que son verdes y sab que en aquests moments ha de passar molts apuros lo qui accepti la missió de governà aquesta terra?

— Si senyó.

— Es cert qu' en Paco Romero sense cóm vé ni cóm va, aixussa á tots los seus socis obligantlos á cridá, perque l' home sab de sobras que avuy ell ja no es ningú y tot sol' alcansaria un descalabro segú, mentres que á riu revuelto, á tall de bon pescadó, pot pescarhi alguna cosa?

— Si senyó.

— Es exacte lo que diuen de que 'ls pobres governants estan tremolant de veras y's troban lligats de mans, no perque temin los tiros dels furiosos enemichs,

ni tampoch las picardías dels seus mateixos amichs, sino perque 'l Tresor públich està tan buyt que fa pô y en lloc poden trobar quartos?

— Sí senyó.

— Es vritat que per fer frente als gastos sempre creixents que 'l país, callant, soporta, estan buscant elements, ja venent los boscos públichs, ja edificis del Estat, ja contractant un empréstif, ja sent algun disbarat, sense pensar que la hisenda trobaria salvació ab bonas economias?

— Sí senyó.

— Es cert, en fi, que 'l tinglado està tan embolicat, que entre 'ls atachs de 'n Romero, y 'l Tresor casi escurat, y la intriga canovista y 'ls treballs dels dissidents, podria arribar á ser fàcil que s' aixequessin certs vents y cayguessin altres coses, á més de la situació?

— Dimontrial.. Si tan m' apura, li diré que... sí senyó

— Ah! que no sab la causa d' aquesta precipitació? — Si: van dir qu' era perque ja venia 'l fret, que aviat comensarien las plujas, que las hoyras no deixarien veure res...

— Ca! Tot això son excuses. Vol que li digui per qué han tancat la Exposició? Per treure en Bis y en Nasvidal de París. Lo govern va dirse: — Mentre la Exposició duri, aquests tipos no 's mouhen d' aquí: demanarlos que se'n vajan, no es decent. Pues sem això: tanquem la Exposició, clavémos la porta pels nassos y llavors se'n haurán d' anar per forsa...

— Pero qué n' havia de fer lo govern de 'n Bis y en Nasvidal?

— Qué, diu! No sab que desde que 'l nas d' aquest últim havia entrat á París, s' havian mort més de dos centas criatures espantadas?

FANTÀSTICH.

La inaugurarse dimars lo curs académich del *A teneo barcelonés*, va assistirhi en nom del Ajuntament lo tinent d' arcalde Sr. Bañolas.

Com que no hi havia arrós, á cala Ciutat los regidors no van demostrar gran empenyo en assistir á un acte purament literari.

Y van echar mano del Sr. Bañolas, per ser una de les persones més enllustrades del municipio.

La mort del rey de Portugal ha donat lloc á un conflicte de carácter clerical.

Lo cardenal-patriarca de Lisboa, al fer lo panegirich del rey difunt, va afirmar de la manera més rotunda que l' ànima del rey Lluís se trobava al Purgatori, reclamant per llibertarla las oracions del poble portuguès.

En vista de això 'l nunci del Papa ha tingut un gran incomodo.

Perque Lleó XIII va enviar al rey avants de que moris la seva benedicció apostólica, y si las benediccions apostòlicas enviadas als reys no serveixen per salvarlos del Purgatori, ¿volen fer lo favor de dirme per qué serveixen?

— Pero, — replicarà 'l Patriarca: — si han de venir benediccions, sigan de qui sigan, á suprimir lo Purgatori, millor será que pleguem. Ab qué faré el bullir 'l olla si se 'ns apaga 'l foc del Purgatori?

Y contrareplica 'l Nunci: — Aquí no hi ha més autoritat que la del Papa.

De manera que 'l conflicte no te solució possible.

A no ser que 'l rey Lluís, així se trobi al cel, al intern ó al Purgatori 's decideixi á treure 'ns de duputes, enviant una carteta.

Lo Sr. Marín va deixar lo districte de Berga per acceptar lo govern civil de Albacete.

Y 'l mateix Sr. Marín deixa ara 'l govern civil de Albacete per tornar á representar lo districte de Berga.

Com que may está quiet sempre anant, sempre venint, hi ha ja qui diu qu' en Marín sembla 'l d' alló de 'n Jaumet.

Ja que no hem solemnitat l' aniversari del naixement de Orense, y no per descuit, sino per falta d' espai, recordarem avuy dos rasgos de aquella oratoria incisiva y tan característica qu' era patrimoni exclusiu del eminent republicà.

Un orador moderat sostenia que la reacció de 1844 inaugura una era de abundancia y prosperitat.

Resposta del Marqués de Albaida:

«No dudo que sera una era abundante; pero con muchos gorriones que se comerán el trigo.»

Un altre dia li deya ab sorna 'l general Ros de Olano:

«Acaso haya pasado por la imaginación del Sr. Orense el creerse hijo de Mario ó nacido del polvo de Mario, como éste se creia nacido del polvo de Espartaco.»

Réplica de Orense:

«A mi siempre se me ha ocurrido ser hijo de mi madre y no de ningún Mario.»

Ell es l' inventor de aquella degradació dels diputats que 's presentan ab lo calificatiu de *independientes*.

— Si, deya: comensan per ser *independientes*; pero una vegada en lo Congrés se fan *dependientes* del govern. Després de haver perdut l' *in*, perden lo *de* y estan *pendientes* de un empleo. L' obtinen y perden lo *den*, quedant convertits en *dientes* que rosegan al país.

Una de las contribucions que 's ha empescat lo ministre de Hisenda, consisteix en un nou impost sobre 'ls pesos y las mides.

La contribució aquesta no es tan nova com sembla.

— No 'n fa poch de temps que al pobre pais li fan portar la lliura!

Sobre la Exposició de París.

— Quin èxit més colossal! Ueh! Diu que 'ls últims dies era materialment impossible donar un pas per en lloc... Tot estava plé de gent, tot vessava, tot eran apreturas y empentes... Lo menos hi havia 400,000 persones.

— Bah! No serà tant com diuen...

— Si señor: estava plé de gom á gom.

— Y bueno! Que no sab que en Nasvidal era á París aquells dies?

— ¿Qué vol dir?

— Qu' ell sol, ab lo seu nas, era capás d' omplir tota la Exposició. ¡Vel-hi aquí! A pesar de que la estació està adelantada, 'm sembla que 'l govern francés no tenia necessitat de tancar la Exposició tan prompte...

Sobre 'l mateix assumpt:

— Que diuen lo que vulguin! A pesar de que la estació està adelantada, 'm sembla que 'l govern francés no tenia necessitat de tancar la Exposició tan prompte...

LA CAMPANA DE GRACIA.

Dilluns los carlins de tot Espanya anavan molt moguts. Com qu'era l' sant de l' amo, no hi veyan de cap ull, motiu pèl qual gràs número d' ells van anar de fonda à *escalfarho*.

—Bon profit, noy! —li deya à un carlinarro que 'n sortia, un seu amich. —Ja sè que avuy es Sant Carlos Borromeu.

—No es pas aquest lo nostre Sant Carlos—digué 'n carcunda fent una tantina.

—¿Donchs, quin?

—¡Sant Carlos de la Rápita!

Diu un telégrama de Madrid:

«Lo ministre de Marina ha ordenat que 's formi sumaria al tinent de navío Sr. Peral.»

—Adiós sub-marino!...

Després de tot no ha succehit més que lo que jo temia.

Desde que al inventor Peral, van comensar à enviarli benediccions los arquebisbes de Valencia y de Zaragoza y altres prelats d' Espanya, ja vaig dirho desseguida:

—Ay, pobres Peral! ¡qué n' agafarás poch de peix!

Los conservadors prou desitjarien atacar al govern; pero no acaban de decidirse. Volen y dolen.

Y exclaman:—Prou ho faríam;

pero som considerats.

Si avuy trencavam los plats

¡vés demà ab qué menjariam!

Parlant de la pòlvora sense fum, nou invent que ha de transformar radicalment la guerra, deya un enemich del tabaco:

—Vés ab qué s' entretenen las grans potencias. Pòlvora sense fum... ¡Vaya una gracia! ¡Aqui lo que convindria inventar que no fés fum, son los cigarros!

¡Y quina manera de gastar saliva 'ls homes de la conjura!

Es un fenòmeno estrany l' que ofereix aquesta gent.

Com més enmagreixen, mes se 'ls estira la llengua.

A n' en Sagasta li passa lò mateix encare qu' en sentit contrari.

Com més s' engreixa, mes la llengua se li escursa.

¡Pobre D. Práxedes!

Qualsevol diria que 'ls conjurats s' han proposat matarlo á...

—A qué? A di-gustos.

—No, senyors, no: á discursos.

La comissió del partit fusionista de Barcelona nombrada últimament, ha dimitit en mans de D. Francisco.

Y ara l' illustre marqués se proposa reorganizar lo partit, celebrant al efecte una nova reunio en lo local de la Junta de Agricultura, Industria y Comers.

Es molt curiosa l' historia de aquestas tentatives de conciliació. A la primera fornada 'ls va sortir lo pà gerut. A pesar de tot, D. Francisco voldria repastarlo de nou. Ja l' té tot mullat y ha fet encendre l' forn. Pero ja veurán lo que li surt.

¡Qué diantre li ha de sortir! Unas sopas.

Dissapte de la setmana passada en Romero Robledo va anar à visitar á n' en Cánovas, á n' en Martos y á n' en Cassola.

Dissapte de la setmana passada, dia de difunts. La visita als morts en tal dia es casi obligatoria.

Los conjurats van rebre l' altre dia una invitació per assistir à un concert que 's donava a Palacio.

Cap d' ells va anarhi. Tots ells van donar l' excusa d' estar malalts.

Y es que 'ls pobres conjurats no estan per músicas.

En lo saló de conferencies:

—Desenganyis, D. Paco—li deyan al pollastre de Anetqueria—es inútil que sachseji l' arbre, la fruta encara es verda y no caurá.

A lo qual va respondre l' home de las sachsejadas:

—Està bé: si no cau la fruta, procurarem que cayga l' arbre.

¡Cuidado que no li cayga una branca sobre las costillas en forma de garrotada!

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA-FÚNEBRE.—*Es-ti-ma-da.*
2. ANAGRAMA.—*Sila-Isla-Sali-Alsi.*
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—*Il vascello fantasma.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Florencia.*
5. GEROGLÍFICH.—*Per vocalisá, los cantants.*

Han endevinat totes las solucions los ciutadans C. R. H., Un de Reus y Pep Xirinachs; n' han endevinadas 4. Gat dels frares y Plats y Ollas; 3. Noy de Taradell y Un Llorito; 2. Quatre Burots. Aprendent Forner y Sicutérat; y 1 no més Cabo Xinxilla y Pal y Trocas

XARADA.

Total y segona-quarta
son coneiguts noms de dona,
lo mateix que una-segona
com també terça-primer.
Y hasta t' dire, porque l' Tot
lo trobis ben desseguida,
que es sarsuela divertida
lo tres-doble-dos-tercera.

Noy CABO.

CONVERSA.

—Noya, la gana m' apreta

ja 'm comenso de cansar.

—Dina, donchs, menja la sopa

lo bullit, y 't fregirán

peix.

—¿Quin peix?

—Apa, cavila

que ja l' hem anomenat.

M. RENAUD C.

TRENCA-CLOSCAS.

J' ANA FA RES?

Formar ab aquestes lletras lo nom de un carrer de Barcelona, de Hostafrancs y de la Barceloneta.

F. M. F.

TERS DE SÍLABAS

...

...

...

Primera ratlla vertical y horisontal, nom d' home —2.: Població catalana.—3.: Cèlebre cantant.

ODRACIR SAM.

GEROGLÍFICH.

1

Canoval

EEE

EI

Am

O

PAGES DE DOS RIUS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Rosega Sevas, Jota Esse, Aprendent Forner. Quatre Burots, J. Pujadas, Ramentol y C., Filosofich, Hereu Xich, Canari, N. D. R., M. Gallard, J. D. Lledalua, D. Puntetas, Un submarino, E. Magariña, M. Bou, P. S. Pou, E. Callis, Tirulíqu, B. Espartero, Echegaray Petit. Cassino Sigle XIX, A. B. C., Andorrà y A. Nareda: —*Lo que ns envian no fa per casa.*

Ciutadans A. Llimoner. Plats y Ollas, P. Talladas, Tomas Font, P. P. T., Quimet Mora, Marangi, A. Ast, J. A. Cinta, Martí Garriga y Pal y Trocas: —*Insertarem alguna cosa de lo que ns remeten.*

Ciutada R. de Martorell: Es molt incorrecte y no pot aprofitarse. —Capella pre-històrich: Consideri que el gènero romàntich ha passat de moda fa temps. —Ll. Salvador: Sobre que l' idea es vella, 'ls versos estan plens de ripis. —Xexa: Ho esqueixém, perque no va. —F. F. R.: L' articlet tè poca novedat: ara respecte a l' altra insistim en lo mateix que li deyan: com l' espay es limitat, no sabém si hi cabrà. —Viriafo: ¡Llastima que la poesia no estiga més ben acabada! —Pepet del Carril: Lo que li deyan no ho tiri una mala part. Una serie de sonets encomiasticos podria ferse pesada. —Una Teresiana: Si vol que 'ns ocupem del fet que indica, dongui 'ls detalls necessaris ab tots los seus pèls y senyals. —R. Bertran: Com tenim l' original à la imprenta, no li podém respondre. —Follet: Gracias per l' envio: està molt bè. —Pepe Negre y Farigola: Rebuda la poesia. —M. Riussec: Las poesias estan bè; però la titulada *A un amich*, resulta massa epigràfica. —J. Abril Virgili: No olvidi lo que diuen los castellans: «por mucho pan nunca mal año.» —A. de la Florida: No podem inserir l' article, per diversos motius que no s' escaparan a la seva penetració. Cebarse ab un malalt seria una crueŀlat. —L. Mosca Diya: No val la pena de parlarne. —Fandilleta: Lo que 'ns envia no serveix. Respecte à ia pregunta que 'ns fa, passi per la llibreria de 'n López y allí li dirán. —J. Staramsa: La xarada resulta llarga iñutilment: hi ha una pila de anuncis que no engranen ab la soluciò y molts dels que hi fan referencia son mansos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

COSAS NOTABLES DE LA SEMANA.

Lo dilluns van celebrar
los carlins, grans xerinolas;

y al seu puesto va tornar
lo Marqués de Olora-endolas.